

המקסיקאי העצוב הוא לא אחר מאשר הצעיר הישראלי ראובן, אשר בלכתו אל האשה, אינו שוכח לקחת אתו את השוט.

יוצא לשכוח ולשמוח

אסיה

בתום שבוע השכחה, אספו אורחי את בקבוקי המשקאות הרוקים, קיפלו כושותיהם הספוגניות וטאטאו את הי הצבעוניים, כבר עשו זאת בלב כבר, נוחות והראגות לא נעלמו. הן רק פסקו בוע קצר. וכשהורדו המסכות, שוב נראו הישוי דאגה.

מכל סיכסם את המצב אציל צרפתי מן ה-17. הבוש פיאט טאלק מבהיקה וגי בלתי, ניצב אותו אציל שתוי על כסא, לשל אחד מאולמו בית ליוסין, בו נערך ליריים, והשמיט מספר אמרות מברחות פוריימי מיליל: "אצלנו" אמר אותו כסא, "כל יום פורים. חג הפורים הוא נורמלי היחיד בשנה כולה."

קנקן צרפתי סוער רוקדת כרמלה גולדברג, על רצפת הזוכית המוארת של מלון תדמור, כשמטביה מתפעלים ופוערים פיות פירטים, מהראגים הודיים ושאר מסכות, שבחיי היום יום הם חברי לשכת המסחר הצעירה, שנשפה הצליח מאוד.

האפיפיור אדל קדוש, אך לאהוב — הוא לא יבוש. ביחוד כשהנערה בזרועותיו דומה מאוד לציור שעל גבי הצלב המשתלשל מצוארו.

לחיי האשה שבקיר! שותה אפנדי שתוי, אשר תלבשתן הצנועה של הנערות בתפאורת מלון תדמור בלבלה את חושיו. כדי לנחם את עצמו — אחז בבקבוק בעל שלושת המימדים.

אין חניה מזהיר השלט, התלוי במקום שהגב מאבד את שמו הטוב. אבל יד הגבר איננה יודעת לקרוא, כנראה. הצביעו בעד תוספת לתקציב של חוק חינוך חובה!